

ضرورت حفظ یکپارچگی مراتع

عوامل مختلفی مراتع کشور را تهدید می‌کنند. بیشتر توجه به حضور بیش از حد مجاز دام است که خود نقش اساسی در کاهش کیفیت رویشگاه‌ها دارد. ولی از بین رفتن یکپارچگی رویشگاه‌ها و تکه‌تکه شدن آنها تهدیدی به مراتب جدی‌تر است. اجرای پروژه‌های عمرانی مانند عبور خطوط انتقال نیرو، احداث جاده‌ها، صنایع و معادن از جمله عواملی هستند که یکپارچگی مراتع را از بین می‌برند. در بخش کشاورزی نیز تغییر کاربری اراضی از طریق توسعه اراضی زراعی و باغی تحت برنامه‌های توسعه کشت محصولات زراعی، یا ایجاد باغ در اراضی شیب‌دار به عدم یکپارچگی مراتع منجر می‌شود. بنابراین تکه‌تکه شدن مراتع به‌عنوان مختلف و واگذاری این اراضی در نقاط مختلف کشور به یک پدیده دائمی و معمولی تبدیل شده است که هیچ‌کس را تحریک و حساس نمی‌کند.

اکوسیستم‌های مرتعی نقش پایه‌ای در حفظ تنوع زیستی و آب و خاک دارند و به معنای واقعی، بستر حیات هستند. در کشور ما، این نوع رویشگاه‌ها بیشتر به‌عنوان منبع ذخیره زمین برای برنامه‌های توسعه‌ای به‌شمار می‌روند و تحت هیچ شرایطی تخریب آنها خط قرمز کسی محسوب نمی‌شود. درحالی‌که اگر خسارت‌های ناشی از سیل، ریزگرد و تخریب سرزمین به‌صورت درست و واقعی محاسبه شوند و علاوه بر خسارت‌های وارده به تعلقات جوامع انسانی، خسارت‌های محیط‌زیستی نیز، همچون فرسایش تنوع زیستی، انقراض گونه‌ها و اکوسیستم‌ها، فرسایش خاک، از بین رفتن ظرفیت جذب رطوبت و تشدید پدیده تغییر اقلیم مدنظر قرار گیرند، هرگز این تغییر کاربری‌ها توجیه اقتصادی پیدا نمی‌کردند. بنابراین مراتع، زمین‌های بایر و بی‌مصرف نیستند که منبع ذخیره زمین برای توسعه آینده باشند، آنها رویشگاه‌های زنده و طبیعی این کشور هستند که نقش دائمی و پایدار در حفظ چرخه حیات دارند و بی‌توجهی به آنها بی‌شک جبران‌ناپذیر خواهد بود.

سخن مدیر مسئول